

Kettőezernégy december ötödike...

Amikor egy esztendővel ezelőtt megtörtént velünk az a szégyen, amit jelentett a kettős állampolgársággal kapcsolatos népszavazás eredménye, még csak sejteni lehetett, milyen súlyos következményei lesznek ennek ránk nézve. Nemzetközi megítélésben, hazai nemzeti önbecsülésünkben, magyarság-identitásunkban egyaránt súlyos csorbát szenvedtünk. Vidéki református lelkipásztorként és közösségi emberként éltem meg az eseményeket. Ma egyfelől könnyű, másfelől szívbemarkoló visszaemlékezni arra a napra és a közvetlen utóhatásaira. A kedves falu, Szentgál hitvalló katolikus és református népe nemzeti öntudattal és eltökéltséggel készült a szavazásra. Titkosság ide, titkosság oda, számosan ki is mondták: „Mi tudjuk a kötelességünket!” Aztán az utolsó héten, az utolsó napokban megbicsaklott valami... Hatott az intenzív agymosás, az uralkodó politikai irányzat nemzetietlen média-propagandája és demagógiája. Hirtelen zárkózottakká lettek az emberek. Mintha valaki megfélemlítette volna őket. Aztán december 5-én, vasárnap jóval kevesebben jöttek el a templomba, mint máskor szoktak. Advent második vasárnapja volt. Az igehirdetés egyáltalán nem „politizál”-t, de a záró imádságban nem direkt módon könyörgés hangzott a népszavazás „eredményesség”-éért. Amikor pedig kijöttünk a templomból, az egyik kedves atyámfia határozottan kimondta: szerinte „veszíteni” fogunk, ő rosszat sejt. Szomorú sejtése beigazolódott. Hétfőn megtudtam: az eredmény a térségben körülbelül megegyezik az országos eredményekkel. Számosan bezárkóztak vasárnap reggel; a házból se ki, se be... Ebben a légkörben s lelkiállapotban íródott, majd hangzott el Advent harmadik vasárnapján ez az igehirdetés, elő- és utóimával. Ahogy a Lélek adta, úgy adom én is alázatosan tovább...

Szentgáli Nagy Lajos

„...De ti nem akartátok...”

Lectio: Ésaías 30:1,2,5,7-21

Előima: Istenünk, édes Atyánk! Hálaadással jövünk eléd Advent harmadik vasárnapján. Köszönjük, hogy ez a Lélektől lelkes áldott időszak, ez a szent idő esztendőről esztendőre, megújulóan tartogat nekünk valami kibeszélhetetlen, semmihez sem hasonlítható érzést. Ha valóságosan és hitelesen igyekszünk megélni, átélni ezt az érzést, akkor az a négy adventi héten át folyamatosan ajándékokkal szolgál nekünk. A Jézus Krisztusban megjelent áldott kegyelmed nem csupán az első Karácsonyban földre jött nagy örömet hirdeti, hanem egyszersmind keresztyén felelősségünket is ébreszteni igyekszik a Megváltó újra eljövételét illetően. Hogy hatalmasan felerősödjön szívünkben, lelkünkben és tudatunkban a krisztusi üzenet: **„Bizony hamar eljövök.”** (*Jelenések 22:20*) S aztán tiszta szívvel, nyíltan tudjuk válaszolni: **„Bizony jövel Uram Jézus!”** (*Jelenések 22:20*) Ez egyúttal azt is jelenti, hogy szinte óráról órára mérlegelnünk kell: tiszta-e a szívünk és kellőképpen megbántuk-e bűneinket? Ha igen, akkor vagyunk adventi emberek. Köszönjük, Urunk az imént hallott szentleckét, amelynek megrázó üzenete igazi adventi tartalommal megtöltötten szólít meg bennünket. Kérünk, Szentlélek Úr Isten, áldd meg istentiszteletünket! ***Ámen!***

Textus: Ésaías 30:15

„...Így szól az Úr Isten...Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtetek lett volna; de ti nem akartátok.”

Kedves Testvéreim!

Ádvent harmadik vasárnapja van. Isten segítségével szeretnék csatlakozni ahhoz a Szentlélek által kitűzött, megszentelt vonalvezetéshez, ami a mögöttünk lévő két ádventi vasárnap igehirdetésében kifejezésre jutott. Azonban még az is bőven meglehet, hogy ez a mai Ige – a szentlecke és a benne foglalt alapige – messze túlmutat önmagán s egészen sajátos vonatkozásokat fog mutatni.

Ésaías próféta próféciáskönyvének ebben a fejezetében óvja a jeruzsálemi vezetőket a közelgő asszírok elleni, Egyiptommal kötendő szövetségtől. Isten megkérdezése nélkül, saját tervüket követik és ezzel pártütő fiaknak bizonyulnak.

Rengeteg bajt gyűjtenek be ezáltal a fejükre. A népek – bizony – sokszor előfordul, hogy rossz lóra tesznek, és olyanokban bíznak, akikben nem kellene. A prófétának Isten ítéletét kell feljegyeznie a jövő számára. Az engedetlen népet ugyanis a leírt és megörökített feljegyzéssel emlékeztetni kell, hogy az Úr még idejében szólt. Csípős kijelentésekkel jellemzi *Ésaías* kortársait és balga gondolataikat. A nép megtérése elmaradt s ez beláthatatlan következményekkel jár. Isten akaratának s támogató szeretetének hátat fordítani egyenesen életveszélyes.

Az ilyen Istentől elfordult néppel fájdalmasan azonosulva írja *Ady Endre*: „*A szétszóródás előtt*” című költeményében:

***„...Jöttünk rossz erkölccsel rossz helyre,
Volt útonállók új útbanállóknak
S míg úrfajtánk egymást s a népet falta,
Tunya álmainkat jég verte
S még a Templomot se építettük föl.***

***Helyünkön meg nem tudtunk állni
S ide kerültünk, ez kezdeti átkunk,
Ma már nem mienk paráznás vérünk sem,
Jöhet a helyünkre akármi:
Megöltük és kibűnöztük magunkat.***

***És mi nem leszünk majd szétszórva
Árvult, de mégis győzedelmes fajta:
Minket korszakok tűzdühe nem edzett
S fölolvaszt a világ kohója
S elveszünk, mert elvesztettük magunkat.”***

Egyáltalán nem erőltetett a párhuzam, mai Igénkkel összefüggésbe hozni azt a nemzeti helyzetet, ami hazánkban előállott a múlt vasárnapi népszavazás eredményének következtében. Még ha akár a Miniszterelnök Úr mondja is nagy haraggal, hogy *az egyház* – úgymond – *miért politizál*, ő sem mond igazat, mert az, hogy aggódva és istenfélelemmel felemlítjük a történeteket, az még egyáltalán nem politizálás. Csupán csak a Szentlélek vezetésével beleillesztjük az Ige *continuum*ába, folyamatába mindazt, ami a jelenben történt s történik a szemünk láttára.

Mert miről is van szó? Arról van szó, hogy a nemzet, az ország lakossága, meglehetősen nehéz gazdasági és politikai helyzetben, nem is túl jól előkészítve urnákhoz kellett, hogy járuljon, két meglehetősen fontos népszavazási kérdésben. Az egyik kérdés, a kórházprivatizáció kérdése. Mindenki tudja, anélkül, hogy magyarázni kellene, hogy a mostani nehézkes egészségügyi helyzetenél már csak egy esetben lesz rosszabb a betegellátás Magyarországon, ha ne adj' Isten elkezdődik a kórházak észnélküli magánosítása. És mit tett a magyar nép – tisztelet a kivételnek – vasárnap? Sokak távolmaradása miatt érvénytelen lett a referendum. Tisztelet azoknak, akik elmentek szavazni, a nagyobbik fele az ország lakosságának azonban mégis csak felelőtlen állampolgárokból áll. Hiába a kevés szavazó elsőprő többségének „igen” szavazata. Kevés volt. Több „igen” kellett volna.

A másik kérdés pedig a kettős állampolgárság napirendre tűzésének ügye volt. A kevés szavazó miatt ez is érvénytelenül s így vereséggel zárult. Sajnos az már mindegy is, hogy a leadott kevés szavazatból 3 százalékkal több az „igen”, mint a „nem”. Megmondom őszintén ezért fáj a szívem. Azóta, hogy megtudtam az eredményt vasárnap este. *Tőkés László* püspök úr azt mondta: *Az anyaországiak döntő többsége megint nem a szívére hallgatott, hanem a zsebében kotorászott.* Igaza van a Püspök Úrnak! Egy *Hargita* megyei magyar pedig így sírt fel: *Nem kellünk mi, testvér, se itten, se ottan...*” Voltak, akik úgy nyilatkoztak *Erdélyben*: ezután nem fogják már odaállítani a magyar zászlót a román mellé, minek? S a magyar Himnusz se fog soha többé már úgy felhangozni, mint ahogy akkor hangzott, amikor még ez a gyalázat meg nem esett. Sokan nem szívesen éneklük most már. - Tessék mondani, kinek fáj még velem együtt a szíve azért, hogy az anyaországi magyarság így

arcul csapta azt az ötmillió magyart, aki a trianoni határokon túl rekedt? Csak nem elhitte valaki is azt a badarságot, aljasságot, amit terjesztett a két kormánypárt, hogy ha megkapják a kettős állampolgárságot a véreink Erdélyben, Kárpátalján, Délvidéken és Felvidéken, akkor nekünk kisebb lesz a kenyerünk? Meg hogy az odaátiak majd elveszik az itteni nyugdíjasok nyugdíját...

Istenem, mekkora gonoszság kellett ahhoz, hogy mindezt kiötöljék s aztán terjesszék is! Minden esetre hatott a sátáni előmunkálat, mert megtudtam: olyanok is távolmaradtak a szavazástól, akiknek hitében, magyarságában nem kételkedhettem... De hát - ez van a mai Magyarországon.

Mit mond az Ige? **„Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségtetek lett volna; de ti nem akartátok.”** Van ennek az Igének ráadásul egy félelmetes párhuzama is az Újszövetségben. Jézus mondja: **„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Ki megölöd a prófétákat... hányszor akartam egybegyűjteni... fiaidat, miképpen a tyúk egybegyűjti kiscsirkéit szárnya alá; és te nem akartad.”** (Máté 23:37)

Íme, majdnem mindegy, hogy *Ésaiás* kora, Jézus kora vagy a mi napjaink az ideje az égrekiáltó istentelenségeknek! **„Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna...de ti nem akartátok.” „...Hányszor akartam egybegyűjteni fiaidat...és te nem akartad.”** Most alkalmatok lett volna – mintha csak ezt mondaná az Úr – *most alkalmatok lett volna, magyar Gyermekeim, hogy bekötözzétek végre Trianon sebeit* – **„de ti nem akartátok.”** Most alkalmunk lett volna arra, hogy a magyar történelem zivataros századainak csorbáin valamit kiköszörüljünk – hittel, hazaszeretettel, nemzetszeretettel, véreinkhez való ragaszkodással, az önző csak magunkra

gondolás helyett a közösségi gondolkodással.

De mi nem akartuk. Egyértelműen erről beszélnek a múlt vasárnap történtek. Valaki, kedves szentgáli testvérem mondta az elmúlt héten: olyanok, akikről nem is gondolnám, olyanok maradtak otthon és nem szavaztak...

Íme: Isten akart valamit kezdeni velünk, de mi – úgy tűnik – nem akartuk. Azazhogy: én, meg még sokan akartuk volna, de az ördögi többség legyőzte a szeretetet; a Krisztus-szeretetet és a nemzetszeretetet.

Lehet itt egyáltalán még valamit tenni? Igen. Az utolsó ítéletről szóló prófécia azt mondja: „**Mindez – még csak – a sok nyomorúságnak kezdete...De aki mindvégi állhatatos marad, az idvezül.**” (Máté 24:8,13) Tehát: van remény! Az *Ádventi Király*, a Megváltó Úr Jézus Krisztus útban van, hogy másodszor is eljöjjön „...**ítélni eleveneket és holtakat...**” A kérdés csak az, hogy mire ideér, lesz-e valamilyen változás itt a földön az emberiség soraiban?

A szentlecke szavaival, imádságos lélekkel és reménységgel mondjuk: „...**Azért vár az Úr, hogy könyörüljön rajtatok, és azért felséges ő, hogy megkegyelmezzon néktek...Mert te nép, mely Sionon Jeruzsálemben lakol, nem fogsz te sírni többé, hiszen könyörül rajtad Ő kiáltásod szavára, mihelyt meghallja, megfelel néked.**” Ó, de jó lenne, ha most végre történne valami nagyon komoly változás a soraink között! Hogy ne kellene ott sírnunk, ahol senki se lát. Hanem kiáltani az Úrhoz, de őszintén és aztán odabízni az eredményt. Akkor majd – nem kétséges – „...**nem fogsz te sírni többé, hiszen könyörül rajtad...**” Azaz: megtér a nemzet! És talpraáll! De addig, míg ezt nem teszi, addig nem! Adjon az Úr megtérést a nemzetnek!

Mert e szomorúvá tett Ádvent hangulatán már csak az *Ádvent Ura*, a másodszor is Eljövendő Úr Jézus Krisztus tud –

s ha kérjük, fog is – változtatni. Fohászkodjunk hát, alázatosan és csendesen Hozzá és kérjük, vezesse ki nemzetünket ebből a mélységből, amiben most vagyunk. Vezesse ki jótetszése és kegyelmének gazdagsága szerint. S addig is, amíg a felülről jövő segítségre várunk, áldja meg az Úr mindkét kezével megsértett véreinket ott túlnan: Erdélyben, Kárpátalján, Felvidéken és Délvidéken. Ezen az Ádventen ez a mi reménységünk: **„Mert azért jött az embernek Fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (Lukács 19:10) Ámen!**

Utóima: Köszönjük, Istenünk, hogy ez a mai adventi Ige úgy ítél meg bennünket, hogy egyszersmind a bűnös mulasztás miatti megbánást követő kivezető utat is felmutatja. Hogy *megtérve és megnyugodva* – választott népedhez hasonlóan mi is – biztosan megmaradhattunk volna áldást hozó s örök életre gyógyító közelségében, *de mi nem akartuk* – a lehető legsúlyosabb kritika és ítélt ránk nézve. Hogy is ne szívlelnénk meg intő Igédet, amikor nemzetünk nagy bűnbe s aztán nagy bánatba esett. Hiszen többen vannak soraink között azok, akik elfeledkeztek véreikről, testvéreikről és megtagadták a velük való közösséget. Úgy, hogy most helyettük is könyörgünk a zsoltárral: **„Lelkem nagy bánatba esett, / Minden vigasztalást megvet, / Az Isten rettent engem, / Ha róla emlékezem, / Noha Istennek szívemben / Panaszlok nagy ínségemben, / Lelkem mégsem találhat / Semmiben nyugodalmat.” (77. zsoltár 2.)** Kérünk, mosd le, Uram, a gyalázatot nemzetünkről! Engedd, hogy az idei Ádvent még hátralévő két hetét a Krisztus véréért való bűnbocsánat jegyében, igazi adventi várakozással tudjuk tölteni. **Ámen!**

Szentgáli Nagy Lajos